

Skatter og Afgifter komme til at ligge paa de Indvaanere, der kunne taale at rammes, og naar man kun derigennem alene beskatter Luksus og ikke paalægger Skatter, som komme til at berøre den almindelige Mand her i Landet. Man maa erindre, at i andre Lande har man lige saavel som hos os Finansnød. I andre Lande søger man gennem Tolden at skaffe større Indtægter, det gøre vi ikke her i Landet. Tværtimod, man har søgt at nedsætte Toldindtægterne, og den Nedsættelse, der fandt Sted og skulde gøre saa megen Gavn, er af den Art, at jeg personlig, trods det, at jeg har talt med Masser af Mennesker, højere eller lavere stillede, har ikke hørt en eneste, som har mærket noget til Lettelse gennem den nye Toldlov.

Jeg er sikker paa, at de Tanker, jeg udtaler her, ikke vinde megen Sympati her i Tinget, men jeg ved, der ude omkring i Befolkningen er fuld Forstaaelse af, at hvis man vil søge at komme ud af den forværrede økonomiske Situation, maa man paalægge Skatter og Byrder paa de Omraader, hvor de kunne taales og bæres, saa at de udelukkende ramme Luksus. Det er mig klart, at de forskellige Skatter, jeg vil omtale her, ville ikke hver for sig indbringe mange Millioner, men i Kraft af det gamle Ordsprog: Mange Bække smaa gøre en stor Aa, tror jeg, at de tilsammen ville indbringe ikke saa lidt og kunne hjælpe til at bringe vore finansielle Forhold paa et bedre Stade. Jeg skal først og fremmest nævne noget, jeg har berørt tidligere, nemlig den Indtægt, vi kunne faa ved en forøget Afgift af udenlandske handelsrejsende. De svare efter min Formening her i Landet en alt for lille Afgift. Naar man ser hen til Lande som Sverige og Norge, vil man se, at de tilsvarende Indtægter der ere betydeligt større end her. Det er en Konkurrence, som af udenlandske Huse paaføres Landets næringsdrivende Borgere, og jeg mener derfor, man maa gaa hen imod at indføre samme Forhold for handelsrejsende her i Landet, som man har i Sverige og Norge. Der er dernæst en Afgift, jeg fremdeles endnu mener, man maa komme ind paa, naar man skal skaffe forøgede Indtægter, nemlig en forøget Skat paa Spiritus og spiritusholdige Drikkevarer. Jeg

tænker mig, at den Udtalelse ikke længer vil komme frem i første Linie, at man skal beskytte den fattige Mands Snaps. Den er man vel kommen bort fra, og jeg tror, det vilde være godt, om samtlige alkoholholdige Drikkevarer bleve belagte med en ekstraordinær Skat. Saa siges der ganske vist fra mange Sider, at hvis man gør det, vil Forbruget aftage. Jeg har desto værre ikke saa megen Tro til det, men selv om det skulde aftage, vilde dette efter min Mening være et Gode, idet Nationalvelstanden derigennem vilde forbedres betydeligt. Saa er der en anden Ting, vi vel kunde blive enige om, og det er, at Fornøjelsessygen og Nydelsessygen i vort Land ere støgne i enorm Grad, og ikke — som mange Mennesker tro — alene her i København, men ogsaa ude i Provinserne. Ad hvilke Veje man skulde søge at faa Fornøjelsessygen og Nydelsessygen bragt ned, tør jeg ikke sige, men jeg tør sige, at det vilde være et absolut godt Skatteobjekt at lægge en Afgift paa vore Teater-, Variété- og Biografteaterbilletter — det er ikke det første Land, der har det —, og lige saa vist som det er, at enhver, som gaar i Teatret, med Glæde ofrer en 10-Øre til Garderobe og maaske ogsaa til Program, vil den 10-Øre rimeligvis ikke blive trykkende, men give en artig Portion Penge ind i Statskassen. Det samme gælder om en anden Luksus, som jeg tør sige er forholdsvis større her i Landet end andre Steder —, jeg tør næsten sige ikke blot forholdsvis, men absolut. Jeg sigter til alle de Motorcykler, Automobiler, Luksuskøretøjer og Cykler, der findes her. Jeg tror ikke, det nogen Sinde vil skade den fattige Mand, om der blev lagt nogen Afgift derpaa; thi den fattige Mand, som har en Cykle, vil derigennem faa Sikkerhed for, at hans Cykle er næsten fri for at blive stjaalen, idet han faar et Certifikat, saa at enhver kan vide, hvor den hører hjemme, hvorved de Tyverier, der nu finde Sted i saa kolossal Grad, umuliggøres. Saa er der en anden Ting, som ikke vilde give mange Millioner, men dog nogle Hundrede Tusinder. Vi skulle tænke lidt paa Hundene, de løsgaaende Hunde naturligvis. Man betaler nu Hundefgift til Kommunerne, men, som jeg sagde i Fjor, hvorfor ikke paalægge en Statsafgift? Det samme